

АРФАМИ, АРФАМИ...

Арфами, арфами —

золотими, голосними обізвалися гаї

Самодзвонними:

Йде весна

Запашна,

Квітами-перлами

Закошичена.

Думами, умами —

наче море кораблями, переповнилась блакить

Ніжнотонними:

Буде бій!

Вогневий!

Сміх буде, плач буде

Перламутровий...

Стану я, гляну я —

скрізь поточки, як дзвіночки, жайворон

як золотий

З переливами:

Йде весна

Запашна,

Квітами-перлами

Закошичена.

Любая, милая —

чи засмучена ти ходиш, чи налита щастям вкрай

Там за нивами:

Ой одкрий

Колос вій!

Сміх буде, плач буде

Перламутровий...

Коментар

І П. Тичина був мистецьки обдарованою людиною (співав, малював), тому у його віршах багато музики, кольорів. Звуки весни він порівнює зі звуками арфи. Весна уявляється йому то ніжною дівчиною закошиченою, то боєм нового, що відроджується, й старого відживаючого, то сміхом і плачем «перламутровим». Оригінальність мислення поета, його уяви підкреслюється авторськими неологізмами («самодзвонними», «ніжнотонними»), особливими світлими тонами й оптимістичними ритмами.